

Sygn. akt III C 1805/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	stażysta Michał Michalski

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2021 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 6.090,67 zł (sześć tysięcy dziewięćdziesiąt złotych sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

-od kwoty 5.740,67 zł (pięć tysięcy siedemset czterdzieści złotych sześćdziesiąt siedem groszy) od dnia 27 września 2018 r. do dnia zapłaty;

-od kwoty 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) od dnia 15 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;

2. w pozostałej części powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1.701,53 zł (tysiąc siedemset jeden złotych pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1805/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2019 roku powód P. K. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 1.600 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

-1.250 złotych od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty,

-350 złotych od dnia 16 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty

i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu P. K. podniósł, że w wyniku kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku doszło do uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki A. (...) o nr rejestracyjnym (...). Sprawca szkody był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w (...) Spółce Akcyjnej w

W.. Ubezpieczyciel przyjął odpowiedzialność za szkodę i w toku jej likwidacji ustalił, że koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji wynosi 5.493,82 złote i taką kwotę wypłacił powodowi. Powód nie zgodził się z ustaleniami ubezpieczyciela co do wysokości szkody i zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu P. O.. Rzeczoznawca ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 9.591,37 złotych. Pozwany, wezwany do uzupełnienia wypłaconego odszkodowania, uzależnił dopłatę od przedłożenia faktur za naprawę pojazdu. Stanowisko ubezpieczyciela zdaniem powoda nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ roszczenie o naprawienie szkody w pojeździe w ramach odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest niezależne od tego, czy poszkodowany pojazd naprawił. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje już w chwili wyrządzenia szkody. Ubezpieczyciel winien zatem uzupełnić należne powodowi odszkodowanie, przy czym powód wskazał, że domaga się z tego tytułu kwoty 1.250 złotych, która stanowi część należnej mu z tego tytułu kwoty. Nadto ubezpieczyciel winien zwrócić powodowi kwotę 350 złotych tytułem wydatku na poczet kosztów opinii sporządzonej przez P. O., ponieważ konieczna była weryfikacja jego stanowiska w postępowaniu likwidacyjnym.

Powód wskazał, że żąda odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego z tytułu uzupełnienia odszkodowania liczonych od dnia następnego po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Powód zgłosił szkodę w dniu 27 sierpnia 2018 roku, a zatem ubezpieczyciel winien spełnić świadczenie z tego tytułu do dnia 26 września 2018 roku. Skoro tego nie uczynił, od dnia następnego, tj. 27 września 2018 roku pozostaje w opóźnieniu.

3 września 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin- Centrum w S. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu (ówczesna sygn. akt I Nc 1650/19).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. zaskarżył ww. nakaz zapłaty sprzeciwem, w którym wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność za szkodę, do której doszło w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na skutek kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku, a także że szkoda ta została zgłoszona w dniu 27 sierpnia 2018 roku i w wyniku postępowania likwidacyjnego ustalono wysokość szkody na kwotę 5 493,82 złotych.

W ocenie strony pozwanej wypłacone powodowi odszkodowanie jest wystarczające do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. Żądanie natomiast zwrotu wydatków poniesionych w celu sporządzenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy pojazdu nie mieści się w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciela za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego.

Na skutek wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty stracił moc, zgodnie z przepisem art. 505 § 1 k.p.c.

W piśmie z dnia 27 lipca 2020 roku powód P. K. rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 6.090,67 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot:

-5.740,67 złotych od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty,

-350 złotych od dnia 16 stycznia 2019 roku do dnia zapłaty

i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu P. K. podniósł, że biegły sądowy L. C. wyliczył koszty naprawy pojazdu na kwotę 11.234,49 złotych, a zatem tyle wynosi szkoda, jaką poniósł na skutek uszkodzenia należącego do niego pojazdu. Ubezpieczyciel wypłacił z tego tytułu kwotę 5.493,82 złotych, a zatem winien uzupełnić należnej powodowi świadczenie o kwotę 5.740,67 złotych.

(...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie pozwu w zakresie wskazanym w piśmie powoda z dnia 27 lipca 2020 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

5 lipca 2018 roku doszło do kolizji, w której uszkodzony został należący do powoda P. K. pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu zdarzenia sprawca kolizji legitymował się umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego w (...) Spółce Akcyjnej w W..

Niesporne

27 sierpnia 2018 roku P. K. zgłosił (...) Spółce Akcyjnej w W. szkodę powstałą w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...)

Niesporne, a nadto:

-zgłoszenie szkody komunikacyjnej z ubezpieczenia OC dokumenty na płycie CD na k. 38.

W toku postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna w W. ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 5.493,82 złotych brutto. Kalkulacja naprawy pojazdu uwzględniała stawkę roboczogodziny za prace blacharskie i lakiernicze na poziomie 51 złotych.

Dowód:

-kalkulacja naprawy k. 9 – 12.

(...) Spółka Akcyjna w W. wypłaciła powodowi P. K. tytułem odszkodowania kwotę 5.493, 82 złotych.

Niesporne

P. K. nie zgodził się z wysokością szkody ustaloną przez (...) Spółkę Akcyjną w W. i zlecili ustalenie kosztów naprawy pojazdu rzeczoznawcy samochodowemu P. O..

Rzeczoznawca ustalił koszt naprawy pojazdu ustalono na kwotę 9.591,37 złotych brutto.

Dowód:

-kalkulacja naprawy sporządzona przez P. O. k. 13 – 15.

Za sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu P. O. wystawił na rzecz P. K. fakturę nr (...) na kwotę 350 złotych. P. K. zapłacił gotówką ww. kwotę.

Dowód:

-faktura nr (...) k. 16.

Pismem z dnia 21 stycznia 2019 roku powód P. K., powołując się na kalkulację naprawy pojazdu, sporządzoną przez rzeczoznawcę samochodowego P. O., wezwał (...) Spółkę Akcyjną w W. do zapłaty kwoty 4.097,55 złotych tytułem uzupełnienia odszkodowania oraz do zapłaty kwoty 350 złotych tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty.

Pismo to doręczono (...) Spółce Akcyjnej w W. 31 stycznia 2019 roku.

Niesporne, a nadto:

-wezwanie do zapłaty z dnia 21.01.2019 r. k. 18 – 20,

-zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania do zapłaty k. 21.

(...) Spółka Akcyjna w W. odmówił uzupełnienia odszkodowania, wskazując, że przyznanie odszkodowania ponad przyznaną z tego tytułu kwotę 5.493,82 złotych wymaga przedłożenia faktur/ rachunków dokumentujących poniesienie wyższych wydatków.

Dowód:

-pismo z dnia 27.02.2019 r. k. 22,

Na skutek kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doszło do uszkodzenia pokrywy bagażnika, ramy dachu, dachu, spojlera tylnego.

W dacie kolizji pojazd marki A. (...) nie był zarejestrowany na terenie Polski. Powód nie poniósł zatem żadnych kosztów związanych z jego rejestracją. Dla wyceny wartości pojazdu nie ma znaczenia fakt usytuowania kierownicy po prawej stronie. Programy eksperckie nie przewidują korekty z tytułu położenia kierownicy w pojeździe w pojazdach zarejestrowanych w innych państwach.

Koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych na terenie województwa (...) w 2018 roku oraz zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu, wynosi 11.234,49 złotych. Nie ma możliwości zastosowania do naprawy pojazdu zamienników części oryginalnych. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i nie spowoduje wzbogacenia powoda.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C. k. 64 – 72,

-uzupełniająca opinia biegłego sądowego L. C. k. 112 – 116.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w zakresie kwoty 6.090,67 złotych i odsetek za opóźnienie liczonych od kwot:

-5.740,67 złotych od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty,

-350 złotych od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowią przepisy art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 473 ze zmianami) oraz art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Przepis art. 822 § 1 i 2 k.c. stanowi, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§ 1). Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie natomiast z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w przepisie art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał

środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. Przepis art. 415 k.c. stanowi natomiast, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Okoliczności kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku nie były pomiędzy stronami sporne. Również legitymacja czynna po stronie powoda i bierna pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. do występowania w niniejszym procesie nie budziły wątpliwości.

Legitymacja bierna pozwanego ubezpieczyciela wynika z przepisu art. 19 ust. 1 zdanie pierwsze przywołanej wyżej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z treścią którego poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Było bowiem okolicznością niekwestionowaną, iż sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe należącym do powoda i wypłacił mu odszkodowanie w kwocie 5.493,82 złotych. Nie budziło bowiem wątpliwości, iż do przedmiotowego zdarzenia drogowego doszło na skutek zawinonego działania uczestnika ruchu drogowego posiadającego polisę w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego u pozwanego ubezpieczyciela.

Niesporne było pomiędzy stronami również i to, że szkoda w pojeździe powoda wyraża się w kosztach jego przywrócenia do stanu poprzedniego.

Przedmiotem sporu jest natomiast kwestia wysokości szkody.

Świadczenie ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia majątkowego ma charakter odszkodowawczy i ta funkcja kompensacyjna determinuje podstawową treść pojęciową, zakres i poziom odszkodowania. Odpowiedzialność natomiast zakładu ubezpieczeń jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo ubezpieczeń majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie szkody w ubezpieczeniach jest zatem takie samo jak w innych działach prawa odszkodowawczego, zasada odszkodowania nie może być bowiem traktowana w oderwaniu od ogólnych zasad odszkodowawczych, które znalazły wyraz i zostały uregulowane w kodeksie cywilnym. Dotyczy to samych pojęć szkody i odszkodowania. Wskazać przy tym należy, że zakład ubezpieczeń obowiązany jest do naprawienia szkody tylko w formie wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, nie zaś wedle wyboru poszkodowanego także przez przywrócenie stanu poprzedniego, co wyłącza stosowanie w tych okolicznościach art. 363 § 1 k.c. Niezależnie od tego, czy poszkodowany naprawił, uszkodzoną rzecz, należy mu się od zakładu ubezpieczeń odszkodowanie ustalone według zasad art. 363 § 2 k.c., w związku z art. 361 § 2 k.c., co oznacza, że jego wysokość ma odpowiadać kosztom przywrócenia rzeczy jej wartości sprzed wypadku.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W literaturze dominującą jest teoria adekwatnego związku przyczynowego, od której odstępstwa mogą wystąpić w warunkach opisanych w art. 361 § 2 k.c., zgodnie z którym granicach określonych w art. 361 § 1 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Co do zasady normalny związek przyczynowy pełni zatem w prawie cywilnym funkcję przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, a nadto wyznacza jej granice w tym sensie, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa zdarzeń, z którymi ustawa łączy jego obowiązek odszkodowawczy. Skutki zaś pozostające poza granicami adekwatnej przyczynowości nie są objęte takim obowiązkiem. Adekwatny związek przyczynowy pozwala na uznanie prawnej doniosłości tych skutków, które są dla badanego zdarzenia zwykle (typowe, normalne), a na odrzucenie takich, które oceniamy jako niezwykle, nietypowe, nienormalne. Następstwo zdarzenia ma zaś normalny charakter wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest następstwem danego zdarzenia lub gdy zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją danego zdarzenia (por. wyrok SN z dnia 11.09.2003 r., sygn. III CKN 473/01 oraz wyrok SN z dnia 26.01.2006 r., II CK 372/05). W świetle powyższego przepisu

wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Reguła płynąca z przywołanego przepisu nakazuje także przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach wspomnianego adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową bowiem funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Odnosząc się do żądania zwrotu kosztów naprawy pojazdu wskazać należy, że zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z przepisu art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) wynika natomiast, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu. Zgodnie natomiast z art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody, jeżeli taki jest wybór poszkodowanego, powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza zaś doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie uszkodzenia pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu, oraz wyglądu sprzed wypadku (por. uchwałę SN z dnia 12.04.2012 r., II CZP 80/11). Przy czym jeżeli naprawy samochodu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym dokonał sam poszkodowany, to w ramach odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC należy mu się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (por. wyrok SN z dnia 11.12.1997 r., I CKN 385/97).

Na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego L. C. z dnia 3 lipca 2020 roku oraz opinii uzupełniającej tego biegłego z dnia 30 października 2020 roku, Sąd ustalił, że na skutek kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) doszło do uszkodzenia pokrywy bagażnika, ramy dachu, dachu, spojlera tylnego. W dacie kolizji pojazd marki A. (...) nie był zarejestrowany na terenie Polski. Nie poniósł zatem żadnych kosztów związanych z jego rejestracją. Dla wyceny wartości pojazdu nie ma znaczenia fakt usytuowania kierownicy po prawej stronie. Programy eksperckie nie przewidują korekty z tytułu położenia kierownicy w pojeździe w pojazdach zarejestrowanych w innych państwach. Koszt naprawy pojazdu, przy uwzględnieniu średnich stawek roboczogodzin stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych na terenie województwa (...) w 2018 roku oraz zastosowaniu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu, wynosi 11.234,49 złotych. Nie ma możliwości zastosowania do naprawy pojazdu zamienników części oryginalnych. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody i nie spowoduje wzbogacenia powoda. Strona pozwana nie przytoczyła żadnych twierdzeń ani nie zaoferowała żadnych dowodów, które dyskwalifikowałyby powyższe ustalenia biegłego. Nadto wskazać należy, że aktualnie nie obowiązują jakiegokolwiek ceny sztywne czy maksymalne za wykonanie prac tego rodzaju. Zarówno sprawca szkody jak i ubezpieczyciel nie są uprawnieni do ingerowania w to w jakim warsztacie poszkodowany dokona naprawy pojazdu i fakt, że wybrał warsztat, który stosuje ceny wyższe niż te, które ubezpieczyciel byłby skłonny zaakceptować, nie zwalnia ani sprawcy szkody ani ubezpieczyciela z obowiązku zwrotu tych kosztów, o ile były one celowe i ekonomicznie uzasadnione w celu przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu. Poszkodowany nie jest również zobowiązany do dokonywania naprawy pojazdu w warsztacie, który oferuje najniższe ceny za tego rodzaju usługi. Sąd też koszty naprawy pojazdu, którego poszkodowany dotychczas nie naprawił winny być ustalone przy uwzględnieniu średnich cen stosowanych przez nieautoryzowane zakłady naprawcze na terenie województwa (...). Ubezpieczyciel byłby zwolniony z obowiązku wypłaty odszkodowania jedynie w takim zakresie, w jakim poniesione koszty naprawy

pojazdu prowadziłyby do wzbogacenia poszkodowanego, jednakże ciężar wykazania tej okoliczności, tj. wzbogacenia poszkodowanego, spoczywa na pozwanym, który z faktu tego wywodzi skutki prawne. Faktu tego pozwany w toku procesu nie wykazał.

Szkoda, jaka powód poniósł na skutek kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku wynosi 11.234,49 złotych brutto. Pozwany przed wytoczeniem powództwa zapłacił powodowi kwotę 5.493,82 złotych. Do zapłaty pozostała zatem z tego tytułu kwota 5.740,67 złotych (11.234,49 zł – 5.493,82 zł = 5.740,67 zł) i taka też kwota tytułem odszkodowania została na rzecz powoda od pozwanego zasądzona.

Uzasadnione okazało się również żądanie zapłaty kwoty 350 złotych tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego (por. uchwałę SN z dnia 18.05.2004r. , III CZP 24/04, opubl. OSNC 2005/7-8/117). W uchwale tej Sąd Najwyższy wskazał, że o tym, czy koszty ekspertyzy wypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zważywszy na ustaloną przez pozwanego wysokość szkody, zlecenie przez powoda sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy pojazdu przez rzeczoznawcę niezależnego od ubezpieczyciela, należy uznać za uzasadnione i konieczne dla ustalenia czy w ogóle i w jakim zakresie powód może domagać się uzupełnienia wypłaconego odszkodowania. Ustalenia poczynione przez rzeczoznawcę P. O. nie odbiegają znacząco od ustaleń poczynionych w toku postępowania na podstawie opinii L. C.. Stąd też, pozwany winien zwrócić powodowi poniesione z tego tytułu koszty. Wysokość wydatków z tego tytułu wynika z dokumentu prywatnego w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 12 października 2018 roku. Prawdziwość i wiarygodność tego dokumentu nie była przez pozwanego kwestionowana, a i Sąd nie dopatrył się okoliczności dyskwalifikujących ich przydatność do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.090,67 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi w stosunku rocznym, od kwot:

-5.740,67 złotych od dnia 27 września 2018 roku do dnia zapłaty,

-350 złotych od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia zapłaty.

i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Na zasądzoną kwotę składają się należności z następujących tytułów:

-5.740,67 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu,

- 350 złotych tytułem zwrotu wydatków na poczet prywatnej opinii.

Roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego znajduje oparcie w treści art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych (...). Zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02). Ubezpieczyciel, stosownie do treści przepisu art. 817 § 1 k.c., obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a jeśli tego nie czyni, popada w opóźnienie uzasadniające naliczenie odsetek ustawowych od należnej wierzycielowi sumy. Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy, a spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż wynikający z

art. 817 k.c. może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 16 ust. 1 ustawy z 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej.

W rozważanym przypadku, co było niesporne, pozwany otrzymał zgłoszenie szkody w pojeździe w zakresie kosztów jego naprawy w dniu 27 sierpnia 2018 roku, a zatem winien spełnić świadczenie najpóźniej do dnia 26 września 2018 roku. Pozwany nie podniósł przy tym ani nie udowodnił, aby w terminie zakreślonym przepisem art. 817 § 1 k.c., nie było możliwe wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia. Wysokość zaś szkody powstałej w pojeździe powoda została ustalona w toku niniejszego procesu tylko i wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego w postępowaniu likwidacyjnym, a więc na podstawie okoliczności istniejących i znanych pozwanemu w postępowaniu likwidacyjnym. Skoro zatem pozwany nie spełnił świadczenia z tytułu naprawienia szkody w pełnej wysokości do dnia 26 września 2018 roku, od tego dnia pozostaje w opóźnieniu, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty uzupełniającej odszkodowanie od dnia wskazanego w pozwie, tj. 27 września 2018 roku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie kwoty stanowiącej równowartość kosztów zlecenia prywatnej opinii należą się powodowi od dnia wezwania do zapłaty tej kwoty. Żądanie w tym zakresie nie było bowiem objęte zgłoszeniem szkody w pojeździe, ponieważ koszty z tego tytułu w dacie dokonania zgłoszenia nie zostały jeszcze poniesione. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 350 złotych pismem z dnia 21 stycznia 2019, w którym to piśmie określił termin do zapłaty na 14 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu 31 stycznia 2019 roku. Pozwany winien zatem spełnić świadczenie do dnia 14 lutego 2019 roku. Skoro nie uczynił tego w powyższym terminie, pozostaje w opóźnieniu, co uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 350 złotych od dnia 15 lutego 2019 roku i oddalenie żądania pozwu w tym zakresie za okres od dnia 16 stycznia 2019 roku do dnia 14 lutego 2019 roku (pkt II wyroku).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową oraz zawartych w aktach szkody złożonych w formie elektronicznej, co do prawdziwości i wiarygodności których nie powziął zastrzeżeń. Ustalenia natomiast co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, tj. co do zakresu uszkodzeń w pojeździe na skutek kolizji z dnia 5 lipca 2018 roku oraz wysokości kosztów naprawy pojazdu Sąd poczynił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej L. C.. Żadna ze stron nie podważała prawdziwości ani wartości dowodowej dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach szkodowych, na których biegły oparł swoje ustalenia, a i Sąd nie stwierdził okoliczności podważających ich wartość dowodową. Podniesione zaś przez stronę pozwaną zastrzeżenia co do daty rejestracji pojazdu oraz braku zastosowania korekt z tytułu umieszczenia kierownicy po prawej stronie oraz ze względu na koszty związane z rejestracją pojazdu na terenie Polski, zostały przez biegłego w wystarczającym stopniu wyjaśnione. Dlatego też Sąd, mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także, że jej treść wskazuje, że twierdzenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Przepis art. 98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te, zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. złożyła się: uiszczona przez powoda opłata od pozwu w kwocie 80 złotych oraz opłata uiszczona od rozszerzonego powództwa w kwocie 224,53 złotych, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego wykorzystana w części co do kwoty 480 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wysokość ustalono na podstawie przepisu § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) na kwotę 900 złotych oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 złotych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie III wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.701,53 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Jednocześnie zarządzeniem z dnia 18 lutego 2021 r. Sąd zarządził wrócić powodowi kwotę 95,47 zł tytułem różnicy pomiędzy opłatą uiszczoną od rozszerzonego powództwa a opłatą należną (powód od rozszerzonego powództwa uiścił opłatę w kwocie 320 zł, podczas gdy należna opłata wynosiła, jak wyżej wskazano- 224,53 zł).

Ponadto zarządzono zwrócić powodowi i pozwanemu kwoty po 20 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego (strony uiściły zaliczki w kwotach po 500 zł, zaś wykorzystano od każdej z nich kwoty po 480 zł, gdyż należne biegłemu wynagrodzenie za sporządzenie opinii opiewało na kwotę 960 zł.

Sygn. akt III C 1805/19

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego r. pr. W. H..
3. Wykonać pkt 3,4,5,6,i 7 zarządzenia z dnia 18.02.2021 r.
5. Wykonać zarządzenie w terminie 7 dni.
6. Akta przedłożyć z apelacją lub za 30 dni z zpo.

Sędzia Justyna Pikulik